

a térhez kapcsolódnak, beilleszkednek a falba, még akkor is, ha nem monumentálisak. Eddig egy monumentális feladata volt, a makói Szabadság téri kápolnába kapott 1968-ban megbízatást egy 15 négyzetméteres falikép elkészítésére, melyen a Karácsony—Húsvét—Püskösd hármas ünnepkörét jelenítette meg. A téma itt is népdalból született. Kodály gyűjtötte népdal. Részletekből állt össze, így is készült, s az egész szerkezete a középkori orosz templomok ikonfestményeire hasonlít. Ünneplés, archaikus és egyben modern. Erről írta a Művészet-ben Solymár István: „A kórushangzású kompozíció a gregorián énekekre is emlékeztet, de — s ez a különös — az archaizálás csak finom, alárendelt eszköz, a festő páratlanul modern monumentális egységbe fogta a hét összeállított darabot, melyeket a falon látott először együtt.” (Művészet, 1969. január).

A most látható kiállítás anyagának összeállítása óta is termékeny időszak telt el. Lakásuk falán, ajtóikon, s összehajtogatva is sorakoznak a vászonban kifejezett emberi sorsok. Így *Csokonai Vitéz Mihályé, Danikáné lányáé*, s ezek között az egyik legszebb és legújabb a *Torreádor sirató*. Sorozatnak készül, s az első rész, egy vörös-fekete színű drámai erejű fríz már a falon várja folytatását.

LA CZÓ KATALIN

